

Човѣкътъ ме попита :

— А какво ти знаешъ, момче, за воеводата х. Димитъръ, а?

Какъ какво? Азъ знаехъ всичко за х. Димитра! Край моя батю (който се учеше въ Габрово), азъ бѣхъ чель книги все отъ Захарий Стояновъ. Пъкъ тѣ бѣха огнени книги, хе! Азъ знаехъ наизустъ сжщо пѣсенъта на Христо Ботевъ за х. Димитра. И казахъ сега всичко на гостилничаря. А после пречупихъ гласъ на молба :

— Ние ще искаме да видимъ гроба на х. Димитра, чичо. Да има нѣкой да ни заведе, а?

Човѣкътъ помълча. И каза после :

— Тя е лесна: азъ ще ви заведе.

Чуденъ човѣкъ, наистина: това се вика българинъ! Да имамъ пари, на такъвъ гостилничаръ азъ бихъ платилъ за обѣда двойно повече, отколкото струва. Все пакъ станахъ и казахъ искрено :

— Сега ще приемешъ да ти платимъ, колкото можемъ

Човѣкътъ отвърна кротко :

— Нѣма нищо да платите. Нали затова се мжчихме да осво-бодимъ България, — да се раждатъ вѣрни синове като васъ. Да ви кажа: азъ съмъ другаръ на х. Димитра, въ четата му бѣхъ. Е, преживѣхме. А тегло бѣше. Бѣхъ и на заточение въ Акка-кулеси, Сирия.

Не, такова нѣщо не всѣки преживява! Сега даже и Стоянъ се възправи като войникъ. Ние бѣхме предъ живъ другаръ на х. Димитра! Все едно че бѣхме предъ самия х. Димитъръ!

А човѣкътъ разбра, види се, какво става въ нашитѣ малки души, та побърза: разчисти масата, на която се бѣхме хранили, сие си гостилничарската престилка, поржча това-онова на слугата си и ни поведе.

Навлѣзохме въ града и видѣхме, че въ Сливенъ улицитѣ били криви и тѣсни — речи го като изъ гръцката махала въ Варна. Пресѣкохме още една-две улици и господинътъ (другарътъ на х. Димитра — ние вече не смѣхме да му викаме чичо) спрѣ предъ една порта.

— Тукъ е, каже, моята кжца: елате да понаберемъ цвѣтя за гроба.

Дворътъ бѣше наведенъ (изглежда, че въ Сливенъ нѣма равно мѣсто). Въ него имаше много цвѣтни лехи, които бѣха красиво заградени съ нисъкъ чешпиръ.